

MARINA FOLKERS

ZOEKTOCHT *terug*

Via het bruisende uitgaansleven van Londen en de stranden van Cornwall raakt Caitlin het spoor totaal bijster. Lukt het haar de weg terug te vinden?

Marina Folkers

Zoektocht terug

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Caitlin zuchtte inwendig en trommelde rusteloos met haar vingers op de bar. Het was druk en zo te zien zou het nog wel even duren voor ze haar bestelling kon doorgeven aan een van de bartenders. Ze moest geduldig wachten, terwijl ze hier niet eens wilde zijn. Ze begreep de goede bedoelingen van Louise best, maar in plaats van de afleiding die ze zo nodig had, werd ze hier in Londen nu met nieuwe problemen opgezadeld. Waarom was Samantha, de nicht van Louise, met toegangskaarten voor Club Max aan komen zetten? Club Max nota bene, van alle clubs in Londen waar ze vanavond heen hadden kunnen gaan! Ze snapte best waar de opwinding van Samantha vandaan kwam. Deze club was tenslotte momenteel een van de meest favoriete clubs van de stad. Toch was Caitlin het liefst naar bed gegaan. Of beter nog, naar huis. Weg van deze stad. Helaas had ze zo snel geen reden kunnen verzinnen om er onderuit te komen. Het was een beetje vreemd geweest als ze ineens een intense moeheid voorwendde, terwijl ze super enthousiast was geweest, nog geen minuut vóór Samantha had verteld naar welke club ze zouden gaan. Zeggen dat ze pijnlijke voeten had van hun gesjouw door de stad zou ook ongeloofwaardig zijn. Ze had er immers niet eens over geklaagd. En de smoes dat ze geen geschikte schoenen bij zich had werkte ook niet. Samantha had haar al een paar hoge hakken geleend en Caitlin kon moeilijk beweren dat ze ineens

niet meer dezelfde maat hadden. De waarheid vertellen was ook geen optie, want dan zouden er vragen gesteld worden waar ze geen antwoord op wilde geven. En liegen als haar een directe vraag werd gesteld, kon ze niet.

Was ze maar een paar dagen met Steven weggegaan. Naar Londen waren ze dan sowieso niet gegaan en naar deze club al helemaal niet.

Steven. Ze was dat knagende gevoel diep vanbinnen nog steeds niet kwijt. Het werd alleen maar sterker. Toen zij en Louise in Londen waren aangekomen had ze hem een app gestuurd, maar hij had nog steeds niets van zich laten horen. Dat was nu twee dagen geleden. Ze wist dat hij niet het type was dat haar om de haverklap berichtjes stuurde om haar te laten weten hoezeer hij haar miste of hoeveel hij van haar hield, maar een klein berichtje was toch niet te veel gevraagd? In plaats daarvan kwam er alleen maar stilte van zijn kant en zat zij hier in een lawaaiërende club die haar innerlijke onrust alleen maar vergrootte. Ze wist dat ze zich druk maakte om niets. Ze moest simpelweg een tienpuntenlijstje maken om orde te scheppen in haar hoofd, precies zoals ze zichzelf had aangeleerd. Dan zou ze vanzelf zien dat er niets aan de hand was. Verder dan het punt dat Steven haar deze trip alleen met haar vriendin gunde, kwam ze echter niet. Hier moest ze zich maar aan vasthouden. Ze was momenteel gewoon te gevoelig. En naar Londen gaan was net een beetje te veel geweest. Ze had de bedenkelijke blikken van haar beste vriendin wel gezien in de afgelopen dagen. Ongetwijfeld had Louise gemerkt dat ze niet in haar gewone doen was, maar ze was, net als haar broer Steven, niet het type om haar daar rechtstreeks naar te vragen. Caitlin keek om zich heen en opnieuw werd ze overvallen door talloze verwarrende emoties. Haar gedachten waren al

diverse keren teruggegaan naar Joe, ook al was ze met hem nooit naar zo'n club geweest. Het waren meestal donkere, rokerige en stinkende kelders waar ze samen naartoe gingen. Dat ze daar ooit de magie van had gezien... Waarschijnlijk had ze helemaal geen oog gehad voor haar omgeving. Alles wat ze toen zag was Joe. Met Steven was ze misschien één keer naar zo'n soort club geweest. Hij hield er niet zo van en gaf de voorkeur aan de pub of een restaurant. Deze club zou hem totaal niet aanspreken, maar Caitlin kon niet ontkennen dat het er geweldig uitzag. Alles om haar heen sprankelde van nieuwigheid. De club was hip, met hippe mensen en hippe muziek. Iedereen leek zich te amuseren, te beoordelen naar het gelach, de geanimeerde gesprekken in de hoekjes en het uitgelaten gedans op de dansvloer. Ze keek verlangend naar de onbezorgde gezichten om zich heen en sprak zichzelf moed in. Er was niets aan de hand. Alles ging goed. Ze had tenslotte helemaal geen herinneringen aan deze plek. Ze was hier zelfs nog nooit geweest. Het was alleen de naam van de club, vernoemd naar de eigenaar, die haar een schok had gegeven. Maar nu ging het goed. De herinneringen die haar even weer lastig hadden gevallen kon ze opnieuw wegstoppen. Een drankje zou haar net dat laatste zetje geven, waarna ze net als iedereen onbezorgd kon genieten van de avond. Ze gaf een seintje naar een van de bartenders toen hij toevallig haar kant op keek, zodat ze eindelijk haar bestelling door kon geven. Behalve de cocktails voor haar en haar vriendinnen, had ze een extra shot besteld, die ze eerst snel zou drinken voor ze met de bestelling terug zou keren naar hun zitje. Ze dronk nooit veel alcohol en was dat nu ook zeker niet van plan, maar die ene shot had ze echt even nodig.

De bestelling werd voor haar neergezet en terwijl ze haar

creditcard overhandigde aan de bartender, gooide ze snel haar tequila achterover en rilde. ‘Urgh,’ mompelde ze.

‘Smaakt het niet?’ klonk een stem naast haar.

‘Beetje te sterk,’ antwoordde ze, terwijl ze haar kaart weer in haar tasje stopte. Ze haalde diep adem. Fiew. Het was sterker dan ze had gedacht. Ze moest het straks maar bij die ene cocktail houden, maar in elk geval voelde ze zich nu wat beter.

‘Dat is meestal de bedoeling van een shot. Kan ik je iets anders aanbieden?’

Zag hij de cocktails voor haar neus niet? Ze had de bitse woorden gelukkig net in kunnen houden. Waarschijnlijk zat hij verlegen om een praatje. Ze ritste haar tasje dicht en pakte haar dienblad vast. ‘Bedankt, ik heb al.’ Ze wilde zich omdraaien, maar plotseling bevroor ze in haar beweging. Die stem... Nee, dat kon niet. Ze had het zich verbeeld. Het waren Londen, de club en de drank die haar zo in verwarring brachten en haar dingen deden denken die er niet waren.

‘Een goede daad wordt tegenwoordig ook niet meer op zijn waarde geschat.’ Zijn stem klonk geamuseerd.

Ze hield haar adem in. Dit kon niet waar zijn. Toch... die stem... Het was alsof ze teruggezogen werd in de tijd. De geur van die nacht drong opnieuw haar neusgaten binnen. Voor haar geestesoog verscheen de blik in zijn ogen en ineens wist ze weer hoe zijn shirt voelde, zijn armen... Maar ook die andere herinneringen dreigden naar de oppervlakte te komen, iets wat ze snel een halt toeriep. Haar handen begonnen te trillen en ze slikte moeizaam. Wat nu? Ze kon zich nu niet omdraaien om te verifiëren of hij het echt was. Stel dat hij haar zou herkennen en er iets over zou zeggen? Haar vriendinnen zouden zien met wie ze stond te praten. Ze zouden vragen stellen. En wat als hij naar hen toe zou gaan en vertelde hoe ze elkaar

hadden ontmoet? Dat mocht absoluut niet gebeuren. Ze moest hem kwijt zien te raken, hij mocht haar niet herkennen. Als ze niet zo verdiept was geweest in het betalen en opbergen van haar kaart had ze het misschien eerder opgemerkt en was ze niet ingegaan op zijn opmerkingen. Het laatste wat ze wilde was een gesprek aangaan met *hem*. Niet alleen behoorde die stem toe aan een heel bekende acteur en Londenaar, maar hij hoorde ook bij een ver verleden. Gevoelens van toen overspoelden haar en ze kon niet meer rationeel denken. Hij had haar gezicht toch nog niet gezien? Of wel? Zou hij haar herkennen als ze zich omdraaide? Nee Caitlin, probeerde ze zichzelf te kalmeren, het is zo lang geleden. Maar die laatste opmerking dan? Doelde hij op toen? Haar hart begon sneller te slaan. Nee, haar gedachten sloegen weer op hol. Ze moest er niets achter zoeken. Toch wilde ze geen risico nemen en trok snel wat lokken van haar donkere, lange haar half voor haar gezicht om eventuele herkenning uit te sluiten. En ze zou zijn laatste opmerking negeren, net doen of ze hem niet had gehoord en snel weglopen.

Pas toen ze vlak bij haar vriendinnen was, kon ze het toch niet laten een snelle blik over haar schouder in zijn richting te werpen en die paar seconden waren genoeg. Alle hoop dat ze het zich slechts had verbeeld was in één klap weg. Zijn donkere warrige haar, zijn bruine ogen die altijd leken te fonkelen, zijn slanke gestalte. Het was onmiskenbaar Max Jordan.

Was ze het wel, of toch niet? Het stoorde hem dat hij het nu nog steeds niet zeker wist. Tien minuten geleden waren zijn ogen als een magneet naar de bar getrokken, naar haar. Hij wist eerst niet eens waarom. Ze was mooi en jong, ergens in de twintig. Maar hij zag dagelijks mooie, jonge vrouwen, dus dat had zeker niet zijn aandacht getrokken. Het was iets anders.

Even staarde hij nog naar haar achterhoofd, toen verslapte zijn aandacht en probeerde hij te luisteren naar wat Ilana aan het vertellen was. Juist op dat moment draaide ze zich om en liet haar blik door de club dwalen. Bij het zien van haar ogen werd hij plotseling een paar jaar terug in de tijd gezogen. Het benam hem de adem. Die ogen stonden nog altijd op zijn netvlies, net zoals hij die nacht nooit vergeten was. Was zij het echt? Hij keek nog eens beter en begon te twijfelen. Ze had donkerbruin haar, bijna zwart. Had het meisje geen rode lokken gehad? Was zijn herinnering vervormd? Hoelang was het geleden? Hij rekende terug. Ja, hij was net met Maximus begonnen en was toen dertig of eenendertig. Het was dus ongeveer vijf jaar geleden. Maar sommige dingen wist hij nog heel goed. En haar ogen logen niet, die waren uniek. Hij had nooit eerder diezelfde zeegroene kleur gezien. Haar ogen leken hem destijds enorm in haar bleke, met mascara bevlekte gezicht. Misschien had hij haar haarkleur niet goed in zich opgenomen. Was dat het? Of was deze jonge vrouw toch iemand anders? Als vanzelf brachten zijn voeten hem naar haar toe en ging hij naast haar aan de bar staan. Ze gooide juist een shot achterover en hield helaas haar gezicht afgewend. Hij probeerde contact te maken, maar zijn vragen werden niet enthousiast onthaald. Dat was op zich al iets wat hij niet gewend was, maar er was ook iets vreemds aan haar houding. Hij zou bijna denken dat ze hem opzettelijk niet aankeek. Maar waarom? Dacht ze dat hij haar wilde versieren en maakte ze hem op deze manier duidelijk dat ze niet geïnteresseerd was? Voor hij het in de gaten had, was ze ook al bij hem vandaan gelopen. Heel kort wierp ze hem nog een blik toe. Ja, hij was er bijna zeker van dat zij het was. Bijna. Ongetwijfeld had hij het daarbij moeten laten, maar

hij was te nieuwsgierig. Haar reacties pasten niet bij wat er jaren geleden was gebeurd en het leek bijna alsof ze iemand anders was, maar toch... Hij wilde het nu echt zeker weten.

HOOFDSTUK 2

‘Stond Max Jordan net met je te praten?’ Opgewonden en nieuwsgierige gezichten keken haar aan toen ze met de cocktails bij hun zitje aankwam.

Shit, ze hadden hem gezien. ‘Max Jordan?’

‘Had je niet door wie er naast je stond?’ Samantha keek haar ongelovig aan.

Moest ze nu liegen? ‘O, dat stelde niets voor.’ Caitlin zette de cocktails op tafel en nam snel een flinke slok van de hare om haar zenuwen te kalmeren.

‘Het stelde niets voor?’ gilde Samantha. ‘Je weet toch wel wie hij is?’

‘Natuurlijk weet ik dat.’

‘En dan reageer je zo koel? Was jij ooit niet fan van hem?’

‘Hij speelt al jaren niet meer in films!’ protesteerde ze. Waarom lieten ze dit onderwerp niet rusten? Hoe langer ze erover doorgingen, hoe groter de kans dat ze haar mond voorbij zou praten. ‘Wat zei hij?’

O fijn. Nu ging Chloé, een vriendin van Samantha die met hen mee was gekomen, zich er ook mee bemoeien.

‘Ik kon hem haast niet verstaan door de muziek. Veel zinnigs zal het niet geweest zijn.’ Ze haalde haar mobiel tevoorschijn en deed alsof ze verdiept was in haar berichtjes. Of beter gezegd in de berichtjes die er niet waren. Steven had nog steeds niets van zich laten horen, dus besloot ze zelf snel

een appje te sturen om hem te laten weten dat ze hem miste.

‘Alles wat hij zegt is zinnig. Wat een geluk dat hij hier vanavond is,’ zei Samantha met een zucht. ‘Misschien moet ik straks ook maar even per ongeluk tegen hem aan lopen. En wat hij dan ook zegt, ik zal hem zeker niet negeren.’

Een geluk dat hij hier was? Daar was Caitlin het niet mee eens. In elk geval wist ze nu dat hij hier was en kon ze hem de rest van de avond negeren. De rest van de avond? Dat scheen haar ineens een eeuwigheid toe. Opeens kreeg ze een idee. Ze zou zo meteen hoofdpijn voorwenden en weggaan. Ze kon het risico niet lopen hem nog een keer hier tegen te komen.

Louise, die haar hoofd niet zo gauw gek liet maken, wendde zich tot Samantha. ‘Waarom zou je die moeite doen? Wil je de zoveelste zijn die door hem gebruikt en afgedankt wordt? Hij is een player. En hij is arrogant!’

‘Ik hou van arrogant.’ Ze grijnsde. ‘En van zijn lijf!’

Ze schoten allemaal in de lach en ondanks alles lachte Caitlin mee. Ze snapte best dat haar vriendinnen lyrisch waren over Max. Jaren geleden zou zij net zo enthousiast gereageerd hebben. Hij was behalve super sexy ook nog eens een geweldige acteur. In de periode dat hij nog acteerde miste ze nooit een van zijn films. Dat was nog voor die zomer in Londen geweest. Nu waren haar gevoelens echter een beetje gecompliceerder. Waarom moest hij nu juist vanavond in deze club zijn? Ze kon er nog steeds niet over uit. Hoe groot was de kans dat zoiets gebeurde?

‘Met zo’n lichaam en dat geld van hem zou ik zijn arrogantie op de koop toenemen,’ vond ook Chloé. ‘En dom is hij ook niet als je kijkt naar wat hij met deze club heeft gedaan.’

Caitlin had de afgelopen jaren haar uiterste best gedaan alle nieuws rondom Max te negeren, maar dat was een bijna

onmogelijke taak. Ook al deed hij al jaren niets meer in de filmbusiness, toch was hij een bekende Londenaar en schitterde hij regelmatig op de voorpagina's. De grote koppen waren nu eenmaal moeilijk te ontlopen. Zo wist ze dat hij deze club had opgekocht en het tot een van de meest succesvolle uitgaansgelegenheden van Londen had gemaakt.

Ze nam nog een slok. Ze voelde zich langzaam kalmer worden en liet het geklets over Max, zijn ex-vrouw en zijn vele veroveringen over zich heen gaan. Ze moest er geen gedachten meer aan vuilmaken. Hij had haar vast niet herkend. Ze was te veel veranderd. Had ze toen geen andere haarkleur gehad? En het was toch ook donker geweest? Nee, ze moest zich geen zorgen maken. Nog een paar minuten en dan zou ze haar vertrek aankondigen en nooit meer een voet in deze club zetten. Ze nam nog een slok van haar cocktail en ze voelde zich lichter worden in haar hoofd. Ze moest nu toch wel wat rustiger aan gaan doen met de drank. Ze was ook niets meer gewend! In elk geval had de alcohol een kalmerende werking op haar. Precies wat ze nodig had. Ze haalde eens diep adem en zette haar cocktail neer op het tafeltje voor zich. Ze was zelfs al bijna vergeten dat ze hem had gezien. Ze zou...

'Champagne van het huis,' klonk een stem naast haar en voor ze doorhad wat er gebeurde, werd er een glas champagne in haar handen gedrukt. Ze pakte het aan en keek op. Recht in de fonkelende, bruine ogen van *hem*. Even was Caitlin te geschokt om te reageren. Wat deed hij nu hier? Naast haar? Hij moest weg! Snel gaf ze het glas weer aan hem terug. 'Ik neem geen drankjes aan van onbekenden.'

Er speelde een kleine glimlach om zijn lippen en zijn ogen fonkelden nog steeds. Hij leek totaal niet onder de indruk van haar botte reactie en maakte geen aanstalten om weg te

gaan. ‘Volgens mij weet je heel goed wie ik ben.’

Ze voelde haar hart samenknijpen. Hadden zijn woorden een dubbele betekenis? Had hij haar herkend? Nee, toch? Ze moest kalm blijven. Hij doelde waarschijnlijk op het feit dat hij een beroemde acteur was. Ze moest er niets achter zoeken. ‘Dat ik weet wie je bent, betekent nog niet dat je een bekende bent voor mij.’ Hij grinnikte. ‘Helemaal waar.’ Hij schoof naast haar op de bank, ook al was hij hiertoe niet uitgenodigd.

‘Hé, er is niet genoeg plek!’ protesteerde ze. Waarom kwam hij hier nu zitten? O, was ze nu maar gelijk opgestapt! ‘Kijk, er is geen ruimte.’ Ze duwde terug en ging zo breed mogelijk zitten. ‘Caitlin!’ riepen haar vriendinnen geschokt. Natuurlijk begrepen ze haar reactie niet, maar ze waren *haar* vriendinnen, dus mocht ze toch wel wat solidariteit verwachten?

‘Schuif dan iets naar je vriendin,’ was zijn onverstoorbare reactie.

Een paniekerig gevoel borrelde in haar op. ‘Je wilt hier vast niet blijven. Je... je moet zeker helpen achter de bar? Volgens mij kan de bartender de drukte niet aan. Of roepen er geen andere *clubachtige activiteiten*?’

‘Caitlin!’ klonk opnieuw de stem van een van haar vriendinnen. ‘Wat?’ Ze keek Samantha verstoord aan, terwijl ze Max hoorde mompelen: ‘Clubachtige activiteiten?’

Ze negeerde hem en zei tegen Samantha: ‘Hij heeft het vast druk. Hij...’

‘Ik ben niet aan het werk,’ onderbrak hij haar laconiek. ‘O.’

Haar schouders zakten. Dit ging duidelijk de verkeerde kant op. Ze kon nu twee dingen doen. Of blijven zitten waar ze zat en tegen hem aangeplakt blijven of opschuiven en hem – en zichzelf – meer ruimte geven. Aangezien de aanraking van zijn lichaam haar nog meer verwarde dan ze al was, koos

ze wijselijk voor de tweede optie.

Helemaal los kwam ze niet van hem. Drukte hij nu opzettelijk met zijn knie tegen haar been? Zijn ondoorgroendelijke blik maakte haar niets wijzer, dus schoof ze nog een klein stukje dichters naar Louise toe. Max boog zich voor haar langs en bood haar vriendin nu de champagne aan. ‘Met de complimenten van het huis,’ zei hij met een onweerstaanbare glimlach. Tot Caitlins grote ergernis zag ze haar vriendin blozen tot aan haar haarwortels. Louise bloosde nooit! Max wierp haar een snelle blik toe en leunde weer naar achteren. Nonchalant legde hij zijn arm over de leuning achter haar. Hij raakte haar niet aan, toch leek ze hem te kunnen voelen en zijn geur bracht diep weggestopte herinneringen naar boven. Het duizelde haar en ze drukte haar vingernagels in haar handpalmen van de spanning. Tot overmaat van ramp verscheen er een ober met een aantal glazen en een fles champagne in een wijnkoeler. Max leunde naar voren om de fles te ontkurken en de glazen vol te schenken. Dit gebaar maakte haar twee dingen duidelijk. Eén: hij deed dit vaker. En twee: hij ging voorlopig nog niet weg. Haar vriendinnen bedankten hem uitvoerig en begonnen geanimeerd te praten. Het leek wel alsof ze allemaal ineens meer lachten. Verbeelde ze het zich of speelden ze allemaal meer met hun haren? Met ontzetting keek ze toe hoe ze hem zwoele blikken toewierpen en niet al te subtiel met hem begonnen te flirten. En Karen, een andere vriendin van Samantha, boog zich zo ver voorover dat het haar niet zou verbazen als zij van de bank af zou rollen. Ze wilde hen wel toeroepen dat dit niet de manier was om hem weg te krijgen, maar ze zouden haar voor gek verklaren. Ze wilden hem niet weg hebben. Ze waren zich totaal niet bewust van haar groeiende paniek. Ze had zich nog nooit zo opgelaten

gevoeld. Talloze vragen spookten door haar hoofd, die maar met één ding te maken hadden. Had hij haar herkend? Zou hij er iets over zeggen? Hij zou toch niet het hele verhaal uit de doeken doen? Zou hij zijn mond houden zodra hij merkte dat niemand ervan wist? Of had hij haar wel herkend, maar was hij niet van plan er nu iets over te zeggen? Wat zouden haar vriendinnen denken als ze het hoorden? Misschien had hij haar toch niet herkend en had zijn aanwezigheid helemaal niets met haar te maken? Aan die laatste gedachte klampte ze zich vast. Dat was het. Misschien vereerde hij iedere avond wel een groepje clubgangers met een fles champagne? Als een soort traditie? Maar zag hij dan niet dat ze helemaal niet op zijn aandacht zat te wachten? Nu ze hierover nadacht, begon ze boos te worden. Dat was een gevoel waar ze wel raad mee wist. Alles beter dan dat andere. Wie dacht hij wel dat hij was? Hij kon zich toch niet zomaar opdringen, ook al was deze tent dan van hem? Dat gaf hem toch niet het recht te doen alsof hij was uitgenodigd zich bij hen te voegen? Ze waren hier als vriendinnen onder elkaar, voor een meidenavondje. Mannen waren niet toegestaan en zeker niet die zelfverzekerde mannen die dachten dat iedereen de grond waarop zij liepen zou aanbidden. Caitlin reikte naar haar eigen drankje, de champagne nadrukkelijk negerend, en dronk de rest van haar glas in één teug leeg.

Opnieuw voelde ze de knie van Max tegen haar been en geërgerd wierp ze hem een blik toe. Dat had ze beter niet kunnen doen. Hoe vaker ze hem aan zou kijken, des te groter de kans dat hij haar zou herkennen. Als hij dat inmiddels al niet had gedaan. Ze wilde ook niet te veel zeggen. Stel je voor dat haar stem herinneringen bij hem opriep. Dat kon ze niet gebruiken. Hem negeren viel echter niet mee en ze kreeg

het steeds warmer. Kwam dat door de alcohol die ze te snel achterover had gegooid? Ze ontmoette zijn ogen waarin een geamuseerde gloed smeulde. Hij boog zich iets naar haar toe en mompelde zacht, zodat niemand anders het kon horen: ‘Dilemma. Je vriendinnen willen dat ik blijf, maar jij wilt me weg hebben. Ik voel me verscheurd vanbinnen. Wat moet ik nu toch doen? Ik wil niemand voor haar hoofd stoten.’

Caitlin snoof, vastberaden het daarbij te laten. Maar die blik van hem daagde haar uit en voor ze zichzelf kon tegenhouden, mompelde ze: ‘Je doet toch wat je zelf wilt.’

Hij grinnikte zacht. ‘Ha, dat hoorde ik. Wat brengt je in zo’n slecht humeur? De club? De muziek? De drank?’

‘De clubeigenaar?’ voegde ze er liefjes aan toe, te laat beseffend dat ze beter niet had kunnen reageren.

Hij gooide zijn hoofd achterover en lachte hardop. Hij leek zich er totaal niet aan te storen dat ze hem zo beledigde. O, kon ze er maar verzekerd van zijn dat hij haar niet had herkend. Ze moest haar mond houden, hem vooral niet aankijken en hopen dat hij snel weg zou gaan.

‘Ze mist haar vriend,’ zei Samantha tegen Max, alsof dit verklaarde waarom ze zo raar tegen hem deed. Samantha begon hem vragen te stellen over zijn andere club en Caitlin, blij dat de aandacht van haar was afgewend, haalde haar mobiel weer tevoorschijn om te kijken of Steven nu wel op haar eerder verzonden berichtje had gereageerd. Ze had het echter kunnen weten. Weer niets. Ze zuchtte diep. Misschien moest ze zelf opstappen, aangezien haar onwelkome buurman nog geen aanstalten maakte. ‘Ik ga,’ verkondigde ze, terwijl ze opstond.

Perplexe blikken werden in haar richting geworpen.

Ze realiseerde zich dat ze niet slim bezig was. Dit zou alleen maar vragen oproepen. ‘Ik... ik heb het te warm.’

‘Ja, het is best benauwd hier. Zullen we een rustiger plekje opzoeken?’

Met een ongelovige blik keek ze op hem neer. Hij wist best wat ze bedoelde! Zat hij nu onbeschaamd met haar te flirten? Vond hij het leuk dat ze liet merken dat ze niet op hem zat te wachten? Of had dit ook weer een dubbele bodem? Had hij haar dan toch herkend, maar wilde hij het niet ter sprake brengen bij haar vriendinnen?

‘Ik begrijp het al, je wilt niet alleen zijn met een onbekende. Dansen dan?’ Hij stak zijn hand naar haar uit en Caitlin keek ernaar of ze water zag branden. Ze wilde helemaal niet met hem dansen. Goed, ze kon niet ontkennen dat hij als man erg aantrekkelijk was en normaal gesproken zou ze misschien... Nee, normaal gesproken ook niet. Hij was totaal haar type niet. Op dat moment kwam er een andere man aan die Max iets toefluisterde. Max knikte en wendde zich tot Caitlin. ‘Het ziet ernaar uit dat je van mij bent verlost.’ Hij stond op. ‘Mag ik je om je telefoonnummer vragen?’

‘Vragen kun je altijd.’ Ze ging weer zitten en wendde haar blik van hem af om hem hiermee te kennen te geven dat het gesprek wat haar betreft nu beëindigd was en dat ze zeker niet van plan was haar telefoonnummer te geven.

‘Je hebt me diep gekwetst.’

‘Ik kan wel tien redenen bedenken waarom ik dat niet geloof.’

‘Caitlin!’ klonk het weer verontwaardigd in koor.

‘Wat is er? Hij zal heus geen gebrek hebben aan nummers in zijn foon.’

‘Geen telefoonnummer dus?’ vroeg hij.

‘Je bent traag van begrip, maar het lijkt erop dat je me eindelijk hebt begrepen.’

Max grinnikte en tikte haar even tegen haar wang en verdween vervolgens in de menigte.

‘Wat was dat allemaal?’ Haar vriendinnen bogen zich naar haar toe en keken haar aan alsof ze haar niet herkenden. Caitlin haalde haar schouders op. ‘Niets bijzonders.’

Er werd gelachen en gegild en Caitlin werd voor gek verklaard. ‘Hij vindt je leuk,’ zei Samantha. ‘Volgens mij wilde hij een afspraakje met je maken en jij wilde hem alleen maar weg hebben!’

‘We waren hier toch voor een meidenavondje?’ Uit de kreten die op haar opmerking volgden bleek dat niemand het met haar eens was.

‘Ik had wel even met hem willen dansen,’ verzuchtte Karen.

‘Je hebt hem niet eens je nummer gegeven. Besef je wel dat dit een kans uit duizenden was?’

Caitlin fronste haar voorhoofd. ‘Een kans voor wat? Om samen met honderden anderen in zijn telefoon te staan en smachtend te wachten tot hij eens een keertje belt?’

‘Nou, je weet maar nooit. Misschien had hij dat wel gedaan.’

‘En dan? Ik heb een vriend, weet je nog?’

‘Nou, ik wist het wel.’ Samantha hield beide handen op alsof ze aan het wegen was. ‘Hm. Steven? Max?’ Ze bewoog haar handen op en neer. ‘Max. Steven.’ Ze grijnsde. ‘Max wint.’

‘Waarom verbaast me dat niet? Je lag net bijna smekend aan zijn voeten. Bovendien is het geen eerlijke vergelijking. Ik weet hoe jij over je neef denkt.’

‘En als jij objectief zou zijn, wie zou je dan kiezen?’ daagde Chloé haar uit.

‘Steven uiteraard. Max is mijn type niet.’

‘Die boodschap is vast wel bij hem overgekomen.’ Saman-

tha schudde nogmaals ongelovig haar hoofd.

‘Ik snap het wel, Cate,’ viel Louise haar na een korte stilte bij. ‘Los van het feit dat je een stabiele relatie hebt met mijn broer, weet iedereen dat Max niet bepaald respectvol met vrouwen omgaat. Hij had vast geen serieuze intenties met je. Je hoeft alleen maar naar zijn liefdesleven te kijken om te weten dat hij schreeuwt om complicaties.’

‘Inderdaad. Met hoofdletters,’ stemde Caitlin in. En op complicaties zat ze niet te wachten. Die had ze juist net weer te veel gehad de laatste tijd.

‘Och kom, we hebben het hier niet over een relatie.’ Samantha keek dromerig voor zich uit en Caitlin liet verder de stemmen over zich heen glijden. Ze kon zich nu ontspannen. Het gevaar was geweken. Max was weg en haar geheim was veilig. Ze dacht weer aan Steven. Ze hoopte dat hij ook aan haar zou denken op dat moment. Nog een paar dagen en dan was ze weer thuis en zag ze hem weer. Alles zou weer goed komen tussen hen en het verleden zou ze vergeten. Die gedachte bracht haar tot rust. Ze zuchtte en concentreerde zich weer op de gesprekken en muziek om haar heen en probeerde de rest van de avond Max en alle nare herinneringen uit haar hoofd te zetten. Toch kon ze het niet laten af en toe om zich heen te kijken of ze hem nog ergens zag. Een uurtje later spotte ze hem nog heel even vanuit de verte. Hij fluisterde op dat moment iets in het oor van een roodharige vrouw, die verleidelijk lachte om wat hij had gezegd. Hij had allang geen oog meer voor Caitlin en was haar vast al vergeten. Maar zij zat nog steeds met talloze verwarrende emoties.

GA MET CAITLIN MEE OP HAAR ZOEKTOCHT NAAR ZICHZELF

Wanneer Caitlin een paar dagen met een vriendin naar Londen gaat, laat ze haar vriend Steven met tegenzin achter in het noorden van Engeland. In de Britse hoofdstad kruisen heden en verleden elkaar geheel onverwachts. Al Caitlins zekerheden, zoals haar jarenlange, stabiele relatie met Steven, worden aan het wankelen gebracht. Ze klampt zich vast aan haar dromen, maar dit wordt haar moeilijk gemaakt door Max Jordan, een beroemde filmster die ook befaamd is om zijn charme. Hij rammelt met plezier aan haar overtuigingen en zet de boel nog meer op zijn kop. Lukt het Caitlin om de weg terug te vinden?

Marina Folkers neemt je in *Zoektocht terug* mee naar het Londense uitgaansleven en de stranden van Cornwall. Deze heerlijke feelgoodroman is perfect om bij weg te dromen.

Z&K

ISBN 978 90 2053 757 4

9 789020 1537574

www.zomerenkeuning.nl